

nrg מעריב

השני בחצי מחיר? יש מי שמשלם את המחיר

אנחנו הולכים שבי אחר המבצעים ברשתות, אבל שוכחים את העלויות הנלוות, חומרי הגלם, האנרגיה, המים ואפילו האוויר הנקי

אופירה אילון | 1/9/2011 9:31

תגיות: תרבות הצריכה

עמיתה שלי, המודעת מאוד לנושא הסביבה, מגדלת ילדים על טהרת השמירה על הסביבה. הילדים, למשל, לא מעיזים להשליך פסולת נייר לפח רגיל, אלא רק למיכלי איסוף ייעודיים. היא עצמה מתפעלת קומפוסטר ביתי, מאירה את ביתה בנורות חסכוניות בלבד ומייבשת כביסה על החבל, כמובן. בסוף השבוע הקרוב היא תטוס ללונדון להתחיל דוקטורט בתחום מדיניות סביבתית.

קונים בהנחה. הסביבה משלמת צילום: SXC

לא הייתי משתפת אתכם במידע הנ"ל, אלמלא מכירת החצר שהיא ערכה בביתה בשבוע שעבר. שכן מכירת המוצרים השונים שמכרה במחירים סימליים, היתה, כמובן, מתוך כוונה להוביל אקט סביבתי וחברתי חשוב. היא החליטה שבמקום לזרוק את כל המוצרים המשובחים שאגרה היא מעדיפה למכור ובעצם להעניק להם חיים חדשים וארוכים יותר.

מה שהפתיע בכל האירוע הוא הכמויות העצומות של מל"ח (מוצרים ללא חשיבות) שהוצעו למכירה. צעצועים, בגדים, תכשיטים, כלי מטבח ועוד ועוד. מוצרים שכולנו, מסתבר, אוגרים ופעמים רבות לא עושים בהם שימוש.

מכאן התחלתי לחשוב על התהליך שעובר עלינו בחוויית הקניה. ביציאה לשופינג. כמעט לכל חנות אליה נפנה אנו מוצאים עצמנו מאותגרים מול שפע ההצעות: אחד פלוס אחד, השני בשקל, השלישי חנם, קופון הנחה ואפילו מסך LCD חנם על כל קניה של מסך אדיר מימדים. אז מה, לא ניקח?!?

טרמפ על הסביבה

זו בעצם התרבות בה אנו חיים, ולאורה מתפתח המשק. תרבות צריכה בה יש הכל, בשפע. הבעיה מתחילה בצריכה הטכנולוגית שמתקדמת בקצב מסחרר והופכת מוצר אלקטרוני בן שנה למיושן. בנוסף, אותם מוצרים אלקטרוניים, דומה כי נועדו לחיות שנה אחת בלבד. עם תום "שנת האחריות", כפי שקורה פעמים רבות (מדי) - הם פשוט מפסיקים לעבוד. המקשים נופלים, המסך מתעוות, המאוורר (הסיני) הזול לא מצליח לשרוד עונה אחת ומיד אנו אצים לחנות לקנות אחד (פלוס עוד אחד) חדש.

הבעיה היא כי אף אחד לא חושב קדימה, ובעיקר אף אחד לא באמת נושא בעלויות הסילוק של המוצרים הללו. אנו משלמים ארנונה הכוללת את עלות הטיפול בפסולת, כתלות בשכונת המגורים ובשטח הבית שלנו, אבל ללא כל קורלציה עם כמות הפסולת שאנו מייצרים. כלומר, אנו לא חושבים על עלויות הסילוק וגם המשווקים לא נושאים בעלות ההיפטרות ולבטח לא היצרנים. והיבואנים.

כולנו, למעשה, טרמפיסטים סביבתיים. לוקחים טרמפ על הסביבה שצריכה לספק לנו את חומרי הגלם והאנרגיה לייצור המוצרים, את המים ואת האוויר הנקי. בדרך אנחנו שוכחים כי זו גם הסביבה שצריכה לקלוט את הפסולת מתהליכי הייצור, השימוש והסילוק של המוצרים. וכטרמפיסטים, שלא משלמים את עלות הנסיעה, יש לנו מעין כרטיס חופשי-חופשי לנסוע עוד ועוד.

בכל בעיה סביבתית, ללא יוצא דופן, קל יותר וזול יותר לטפל, אם לא יוצרים אותה מלכתחילה. צמצום הצריכה הוא הדרך הנכונה לצמצום כמויות הפסולת שאנחנו מייצרים. החשיבה וההתנהגות שלנו חייבים לקחת בחשבון את ההשלכות הסביבתיות של הצריכה המוגברת שלנו. המשרד להגנת הסביבה החל בקמפיין, עשוי היטב, שמטרתו להסביר לנו בדיוק את הנושאים הללו, אבל הרשו לי להמר כי לחץ רשתות השיווק יביא לצמצום משמעותי של חשיפת הציבור למסר.

המסר ברור ואל לנו להתייאש. ובאשר לחברה שבדרך לדוקטורט, אם כבר ייאוש, אז עדיף שהוא יהיה בלונדון.

רוצה לקבל את כל המבזקים של חממריב לסלולרי שלך? לחץ כאן